

Vorst

[Fragment]

door Kitty Pouwels

Op een avond hield het huilen ineens op, zonder overgang of langzaam wegzakken. Ze kwam overeind. Voorzichtig duwde ze de deur open. Daar stond de wieg, dezelfde wieg in de vorm van een zeilboot waarin zijzelf ooit had gelegen, maar nu bekleed met wit katoen vol pastelkleurige golfjes. Onder het puntdak, achter de gordijntjes die het zeil waren, was het ruim. Daar lag een wezen. Haar zoon. Ze luisterde, maar hoorde geen ademhaling. Ze sloop dichterbij. Sliep hij?

Ze tilde het gordijntje op. Het ronde hoofd lag klein en hard te midden van al het lakenwit, en de donkere ogen keken haar aan. Had hij met ingehouden adem op haar liggen wachten? Was dit een test? Ze bracht haar hoofd boven de wieg. Het kind staaarde zonder te knippen, maar er leek een vlies over de ogen te liggen. Alsof haar zoon dwars door dat vlies het universum in keek en wist dat hij moederziel alleen was, overgeleverd aan de machten van de kosmos. Hij was doodstil. Ooit was het huilen een teken van hoop op communicatie geweest, nu leek de stilte het besef te onderstrepen dat er niemand was die aan zijn verlangens kon voldoen.

Ze liet het gordijntje vallen, sleepte zich naar de gang en liet zich tegen de dichte deur op de vloer zakken. Het hoort erbij, hield ze zichzelf voor. Je moet er niet aan toegeven, want dan raak je de regie kwijt, dan raak je alles kwijt.

De dag was scherp, met fel zonlicht en knisperkou die haar even opfriste toen ze het slaapkamerraam opende. Het was zo'n dag waarop je weet dat de lente ver is, maar toch ruikt dat hij nadert. Zelfs zij rook het, ondanks haar vermoeidheid. Ze kleepte zich niet eens aan, liet alles liggen en probeerde te slapen toen het kind dutte. Volgens de vroedvrouw was het veilig, ja zelfs goed om samen naar buiten te gaan. Morgen misschien.

Aan het eind van de middag brak het huiluurtje aan. Zoals elke dag. Huiluurtjes waren normaal, maar de laatste weken leek het eerder een huilseizoen. Ook het huilseizoen zou ooit eindigen, net als deze winter. Dat zei iedereen die haar kind niet kende en niets wist van meteorologie.

Ze liep met het krijsende kind door het huis, hossend en wiebelend, maar het hielp niet. Ze verschoonde zijn luier en hij trapte wild tegen haar armen, de vuile luier vloog door de lucht. De schone luier vloog ook door de lucht. Nooit weglopen. Het hoort erbij. Je moet er niet aan toegeven, want dan raak je de regie kwijt, dan raak je alles kwijt.

De huiluren hadden zich aaneengeregen en buiten was het bijna donker, een diepblauw dat haar deed snakken naar een wandeling door het park. Ze had dit al vele malen bedacht, en nu wilde ze niet meer denken, maar doen. Haar kind schreeuwde het haar al weken toe: Doe het, mama! Waarom had ze het niet eerder begrepen?

<http://www.hollandsmaandblad.nl/sp1.html>